

lad“ Коллара), че въобще славянскиятъ езикъ е по-развитъ отъ сичките други европейски езици и че той е добилъ по напредъ отъ сичките други своето съвършенство. Въ сѣка народна славянска дума са заключава дѣлбока мисаль, която ни изображава характерътъ и занятията на народътъ съ най-живите бой.» Горски и Невоструевъ говорятъ за старо-българскиятъ езикъ, т. е. за езикътъ на първите български апостоли, слѣдующето: „Ние свободно можеме да кажемъ, че едва ли ще да са намѣри другъ преводъ, на когато езикътъ по своята съставъ да са приближава толкова много до грѣцкиятъ оригиналъ и по своето достоинство да съотвѣтствува на възвишенността, на величнето и на сладостта, съ които са излагатъ христовите „словеса,“ до колкото първоначалниятъ славянски преводъ. Извѣстно е, че неговите рѣчи сѣ мѣрни, гладки и благозвучни, неговите форми сѣ величественни, изящни, правилни и разнообразни, съ щото въобще, по миѣннето на филологите, са отличаватъ древните езици отъ най-новите. Тая мѣрностъ, това разнообразие на формите и тая красота на израженията съставляватъ пѣлните и усѣченните форми, които са съблюдаватъ въ нѣкои случаи въ склоненията и въ свърженията, еднообразните окончания въ нѣкои падѣжи на съществителните, строгото съблюденіе на двойственните числа въ склоненията и въ свърженията, двѣте неокончателни наклонения, простото и недостигателното, и нѣкои други форми и измѣненія, които днесъ сѣ излѣзде вече изъ употребленіе»*). Съ една дума, св. Кирилъ и Методий сѣ знаѣде своятъ езикъ окончателно и употребили сѣ го въ сичката негова красота.

*) Изъ ръкописното описание на старите памѣтници отъ Горски и Невоструева. Това описание, както ни са чини, о излѣзде вече изъ подъ печать.